C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr.1r/p-205/25 Judecătoria Edineț sediul Central

Judecător Alexandru Toma

D E C I Z I E
În numele Legii

29 august 2025 mun. Bălţi

Colegiul penal al Curţii de Apel Nord

În componenţă:
Preşedintele de şedinţă Ion Talpa
Judecători Ecaterina Arseni, Cristina Prisacari
Grefier Mihail Zabureanîi
Cu participarea:
Procurorului Ion Gherman
Avocatului Mariana Ciubara

a judecat în ordine de recurs, în şedinţă publică, recursul avocatului Janu Anatolie în interesele inculpatului Său Mihail, declarat împotriva încheierii Judecătoriei Edineț, sediul Central din 14 august 2025, privind admiterea demersului procurorului în Procuratura Edineț, Oficiul Briceni, Dobrovolschi Olesea și prelungirea măsurii preventive – arestarea preventivă pe un termen de 30 zile, cu eliberarea mandatului judecătoresc în privinţa inculpatului:

Său Mihail *****, născut la *****, IDNP *****, originar din domiciliat *****, supus serviciului militar, starea familială – divorțat, doi copii minori la întreținere, neangajat în câmpul muncii, anterior condamnat,

ce se învinuiește în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal,

Pentru a se expune pe marginea recursului declarat, Colegiul penal, -

C O N S T A T Ă :

Potrivit materialelor cauzei penale, Său Mihail ***** este învinuit, că a comis cu intenţie o infracţiune gravă prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu

indicii de calificare: „sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrşită de două sau mai multe persoane”, în următoarele circumstanţe:

La 18.09.2024, în jurul orelor 10:00, Său Mihail *****, prin înţelegere prealabilă, s-a întâlnit cu Zgurschii Mihail, Zavtur Mihail şi Corşenco David, la cafeneaua „O Cafe Drive. Bere Vie-Cvas Natural”, amplasată în or. Cricova, mun. Chişinău, unde dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile ale acţiunilor sale şi admiţând în mod conştient survenirea acestora, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, acţionând cu intenţie directă, având scop de cupiditate, au organizat sustragerea bunurilor altei persoane.

În continuare, întru realizarea acţiunilor criminale comune, anterior prestabilite şi coordonate de către Său Mihail, intenţionat, Zavtur Mihail a urcat la volanul mijlocului de transport de model „Toyota Prius”, cu n/î *****, de unul singur, iar Corşenco David în calitate de şofer şi Zgurschi Mihail, în calitate de pasager, au urcat în mijlocul de transport de model „Mercedes Vito” cu n/î ***** şi cu toţii s-au deplasat din mun. Chişinău, spre s. Corjeuţi, r. Briceni, iar Său Mihail rămânând în mun. Chişinău.

Ulterior, în timpul deplasării, spre s. Corjeuţi, r. Briceni, cu scopul de a ascunde urmele infracţiunii, Zgurschi Mihail, a trecut din automobilul condus de Corşenco David, în automobilul condus de Zavtur Mihail şi în jurul orelor 14:30, ajungând în s. Corjeuţi, r. Briceni, s-au deplasat la domiciliul lui Gudumac Marius, unde Zavtur Mihail a rămas în mijlocul de transport de model „Toyota Prius”, iar Zgurschi Mihail a urcat la ghidonul motocicletei de model „Suzuki”, înmatriculată în Transnistria, cu n/î ***** şi a sustras-o în mod deschis de la poarta gospodăriei lui Gudumac Marius, în prezenţa acestuia, deplasându-se într-o direcţie necunoscută, cauzându-i astfel părţii vătămate Gudumac Marius, un prejudiciu material în sumă de 3000 euro, la preţul de 19,4460 lei MD pentru un euro, în total 58338 lei.

Astfel, apreciind probele administrate în prezenta cauză şi constatând ca fiind pertinente, concludente şi suficiente pentru înaintarea învinuirii, se indică în mod cert că Său Mihail ***** a comis cu intenţie o infracţiune gravă prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu indicii de calificare: „sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrşită de două sau mai multe persoane”.

La data de 10 aprilie 2025, în adresa Judecătoriei Edineţ, sediul Central a fost expediat spre judecare cauza penală de învinuire a lui Său Mihail ***** învinuit de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod Penal al R. Moldova.

Prin încheierea Judecătoriei Edineţ, sediul Central din 14 aprilie 2025 s-a dispus numirea cauzei spre examinare în şedinţă de judecată preliminară.

La data de 11 august 2025, procurorul în Procuratura Edineţ, oficiul Briceni, Dobrovolschi Olesea, a înaintat demers cu privire la prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pentru o perioadă de 30 de zile în privinţa inculpatului Său Mihail *****.

Prin încheierea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 14 august 2025, s-a admis demersul procurorului în Procuratura Edineţ, oficiul Briceni, Dobrovolschi Olesea și s-a prelungit durata arestării preventive în privinţa inculpatului Său Mihail *****, pe un termen de 30 (treizeci) de zile, de la data de 20 august 2025 ora 13:50 până la data de 19 septembrie 2025 ora 13:50, cu eliberarea mandatului judecătoresc.

Împotriva încheierii și mandatului a declarat recurs avocatului Janu Anatolie în interesele inculpatului Său Mihail, prin care solicită admiterea recursului, casarea încheierii din 14.08.2025 cu privire la prelungirea măsurii preventive arest preventiv cu 30 zile, cu aplicarea inculpatului Său Mihail altei măsuri preventive - neprivative de libertate.

În motivarea recursului a invocat următoarele considerente:

- Consideră că instanţa a emis o hotărîre nemotivată, nefiind argumentate temeiuri arestului preventiv prin prisma art.176 şi 186 CPP.

- Potrivit p.2 al Hotărîrii Plenului CSJ despre aplicarea de către instanţele judecătoreşti a unor prevederi ale legislaţiei de procedură penală privind arestarea preventivă şi arestarea la domiciliu nr.01 din 15 aprilie 2013, arestarea preventivă sau arestarea la domiciliu (în continuare, "arestarea") poate fi dispusă doar dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiţii: a) Legislaţia procesual-penală permite aplicarea acestor măsuri; b) Există o bănuială rezonabilă că persoana a comis infracţiunea de care este acuzată; c) Există riscurile prevăzute de Codul de procedură penală care justifică aplicarea arestului şi d) Alte măsuri preventive nu pot înlătura riscurile menţionate la lit. c).

- Atrage atenţia instanţei de recurs că potrivit p. 39 al Hotărîrii Plenului CSJ menţionate Regulile cu privire la arestare se aplică, în mod corespunzător procedurilor de prelungire a arestării, cu excepţiile menţionate în acest subcapitol. Astfel, în p.15 al Hotărîrii CSJ se indică că la demersul privind aplicarea arestării preventive trebuie să fie anexate în mod obligatoriu inclusiv şi copiile materialelor care confirmă existenţa riscurilor menţionate în pct. 6) al Hotărorii CSJ. La caz, acuzatorul de stat nu a anexat nici o probă la demersul său, fapt pentru care în genere nu putem vorbi despre existenţa la zi cărorva riscuri menţionate de procuror şi acceptate de instanţa.

- Potrivit p. 39 a Hotărîrii CSJ menţionate, Regulile cu privire la arestare se aplică, în mod corespunzător procedurilor de prelungire a arestării, cu excepţiile menţionate în acest subcapitol.

- Astfel, constată că la demersul acuzării nu au fost anexate careva probe justificative a riscurilor menţionate. Acesta se bazează doar pe formulări declarative, preluate din Codul de Procedură Penală, fără a aduce în faţă instanţei vreun argument cît de cît convingător referitor la inculpatul Său Mihail. La acest capitol atenţionăm că argumentele în favoarea sau defavoarea eliberării nu trebuie să fie „generale şi abstracte”. Ele trebuie să se refere la fapte concrete şi personalitatea acuzatului (hot.Panchenko c. Rusiei, 8 februarie 2005, § 107). Acestea trebuie să rezulte din probele prezentate instanţei.

- Menţionează că potrivit p.29 al Hotărîrii Plenului CSJ menţionate, la soluţionarea demersului cu privire la prelungirea arestului preventiv, judecătorul era obligat să stabilească dacă au fost dovedite, în susţinerea demersului procurorului, prin probe pertinente, concludente şi utile, circumstanţele, care atestă: a) existenţa unei bănuieli rezonabile privind săvîrşirea infracţiunii de către bănuit, învinuit; b) existenţa motivelor suficiente de a considera că există cel puţin unul din riscurile menţionate în pct. 6) al Hotărârii şi obligatoriu invocate de procuror.

- Atenţionează că existenţa doar a unei bănuieli rezonabile nu este suficientă pentru arestare. În conformitate cu art. 5 alin. (1) c) din Convenţie CEDO, se mai cere existenţa motivelor „temeinice ale necesităţii de a-l împiedica [persoana] să săvîrşească o infracţiune sau să fugă după săvîrşirea acesteia". Prin alte cuvinte acuzarea urma să dovedească prin probe concrete

-riscul eschivării inculpatului Său Mihail (la acest capitol este necesar de reţinut că inculpatul are locul permanent de trai în *****, acesta are familia: soţia si 2 copii minori; este angajat în cîmpul muncii în mod oficial. Ca urmare, prelungirea în continuare a arestului preventiv în situaţia dată este una inoportună si lipsită de raţionamentul. Astfel, acesta nu are intenţii de a se eschiva de la instanţa de judecată sau influenţa careva martorii sau participanţi pe aceasta cauza penală, în special că toţi deja au fost audiaţi atît la UP, cît si în instanţa de judecată, inclusiv si partea vătămată care a fost audiată în şedinţă instanţa);

-riscul de a împiedica buna desfăşurare a justiţiei;

-prevenirea săvîrşirii de către persoană a unei noi infracţiuni; şi

-riscul că punerea în libertate a persoanei va cauza dezordine publică (a se vedea hot. Smirnova c. Rusiei, 24 iulie 2003, § 59).

- În cazul dat real nu au fost identificate nici unul din aceste patru riscuri indicate mai sus, fapt care ne îndrumează să gîndim că ţinerea în continuare sub arest a inculpatului este una neîntemeiată şi cet. Său Mihail urmează a fi pus în libertate în virtutea art. 5 alin.(3) din Convenţie, sau cel puţin, să fie numită o altă măsura preventivă, neprivativă de libertate.

Inculpatul Său Mihail și avocatul Ciubara Mariana în ședința instanței de recurs au pledat pentru admiterea recursului pe motivele invocate.

În ședința instanței de recurs, procurorul participant a pledat pentru respingerea recursului declarat de către inculpat ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a încheierii și mandatului judecătoresc.

Verificând cerințele formulate de recurent în raport cu materialele cauzei puse la dispoziția instanței de recurs, ascultând pledoariile părților, Colegiul va dispune respingerea recursului ca nefondat, păstrând neschimbată soluția instanței de fond.

În motivare, Colegiul reiterează dispozițiile art. 5 pct. 1 lit. c) al Convenției Europene a Drepturilor Omului din 04.11.1950 potrivit cărora: nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția dacă urmează a fi adus în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănui că a săvârșit o

infracțiune sau când există motive temeinice ale necesității de a-l împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea ei.

În cauza Vasiliciuc v. Republica Moldova (hot. din 02.05.2017) CEDO a reamintit că articolul 5 al Convenției, coroborat cu articolele 2, 3 și 4, protejează securitatea fizică a persoanei. Scopul său principal este să împiedice privarea arbitrară sau nejustificată de libertate. Nici o privare de libertate nu este compatibilă cu Convenția, decât dacă este legală. Expresiile „legal" și „în conformitate cu procedura prevăzută de lege" din articolul 5 § 1 al Convenției referindu-se în esență, la dreptul național și precizează obligația autorităților de a se conforma cu normele juridice de fond și de procedură. Or, atunci când este în discuție o chestiune atât de importantă precum dreptul la libertate, autoritățile naționale trebuie să demonstreze în mod convingător caracterul necesar al detenției.

Înlăturarea temporară a învinuitului, inculpatului de societate, cu plasarea lui în arest preventiv, este ghidată cumulativ de criteriile nominalizate mai sus, reieșind din faptul, că persoana învinuită de comiterea unei crime trebuie întotdeauna să fie eliberată în cursul procedurii, dacă statul nu poate arăta, că sunt motive pertinente şi suficiente să justifice detenția continuă, astfel ca nici o privațiune de libertate să nu se bazeze pe impresii, intuiție, o simplă asociere de idei sau de prejudecăți (etnice, religioase sau de altă natură), indiferent de valoarea lor, în calitate de indiciu al participării unei persoane la comiterea unei infracțiuni (hot. Svetoslav Hristov c. Bulgariei).

Potrivit pct. 3 a Recomandării nr. (80) 11 a Comitetului de Miniştri a Consiliului Europei, detenția provizorie nu poate fi ordonată decât dacă persoana în cauză este bănuită de comiterea unei infracțiuni şi sunt motive serioase de a se crede, că există unul sau mai multe dintre următoarele pericole: cel de fugă, cel de obstrucționare a justiției, ori acela ca acuzatul să nu comită o nouă infracțiune gravă.

În conformitate cu art. 25 alin. (4) din Constituţia Republicii Moldova, arestarea se face în temeiul unui mandat, emis de judecător, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului se poate depune recurs, în condițiile legii, în instanța judecătorească ierarhic superioară. Termenul arestării poate fi prelungit numai de către judecător sau de către instanța judecătorească, în condițiile legii, cel mult până la 12 luni.

În cauza Kurt v. Turcia, CEDO a menționat că orice privațiune de libertate trebuie să respecte nu numai normele de fond și procesuale din legislația națională, dar trebuie să corespundă însuși scopului art.5 de a proteja individul de o acțiune arbitrară, pentru aceasta fiind necesare motive rezonabile de a presupune, că persoana privată de libertate a comis o infracțiune, art.5 par.1), c) garantând temeinicia acestei măsuri și caracterului său nearbitrar.

În continuare, Colegiul atestă că dispozițiile legii naționale, stipulate la art.176 alin.(2) Cod procedură penală, la fel, prevăd condițiile și temeiurile de aplicare a măsurilor preventive, ce sunt orientate spre asigurarea bunei desfășurări a procesului

penal, întru împiedicarea bănuitului, învinuitului, inculpatului să se ascundă de urmărirea penală sau judecată, stabilirea adevărului și asigurarea executării sentinței.

De rând cu aceasta, dispozițiile art. 186 Cod procedură penală stabilesc temeiurile de prelungire a termenului de menținere a persoanei în starea de arest preventiv.

Cu caracter de recomandare, Plenul Curții Supreme de Justiție în Hotărârea nr.1 din 15.04.2013 cu privire la aplicarea de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale legislației de procedură penală privind arestarea preventivă și arestarea la domiciliu, menționează că pentru aplicarea și prelungirea măsurilor preventive urmează a fi acumulate date obiective ce ar confirma bănuiala rezonabilă, precum și prezența unui din riscurile stipulate de legiuitor: eschivarea de la urmărirea penală sau instanță; împiedicarea bunei desfășurări a justiției prin exercitarea presiunii asupra martorilor, nimicirea sau deteriorarea mijloacelor de probă sau împiedicarea în orice alt mod la stabilirea adevărului în procesul penal; săvârșirea altor infracțiuni; cauzarea dezordinii publice.

În respectarea acestor recomandări, procurorul în demersul formulat, precum și instanța în încheierea adoptată a reținut bănuiala rezonabilă privind implicarea în comiterea de către Său Mihail a faptelor imputate pentru care s-a dispus pornirea urmăririi penale, confirmate prin înscrisurile anexate de procuror la demersul înaintat, ce pot motiva apariția riscului eschivării de la instanța de judecată întru evitarea răspunderii și eventualei pedepse penale, al ingerinței asupra procesului penal, influențarea martorilor, precum și cel al comiterii de noi infracțiuni de către inculpat.

Totodată, art. 5 alin. (1) lit. c) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale mai cere existența motivelor „temeinice ale necesității de a împiedica persoana să săvârșească o infracţiune sau să fugă după săvârșirea acesteia”. Interpretând această prevedere, Curtea Europeană a distins patru riscuri care pot justifica arestarea, acestea fiind: riscul sustragerii persoanei de la urmărirea penală şi judecarea cauzei; riscul de a afecta desfășurarea normală a urmăririi penale și înfăptuirea justiției; riscul comiterii altor infracţiuni; riscul producerii dezordinii publice. Or, pentru aplicarea măsurii preventive sub formă de arestare preventivă în privința persoanei este suficientă existența cel puțin a unuia din riscurile supra enunțate.

Drept urmare, instanța de fond, cu referire la datele obiective ale speței și prin prisma jurisprudenței CEDO aplicabile cauzei date, corect a concluzionat oportunitatea menținerii în continuare a lui Său Mihail în stare de arest preventiv, or, faptele imputate inculpatului, prin prisma art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor grave, pentru care legiuitorul a stabilit pedeapsa cu închisoare pe un termen de la 5 la 7 ani, păstrându-se și în continuare temeiurile de fapt și aspectele de drept ce au justificat arestarea preventivă, în prezența riscului derulării normelor procesului penal, prin posibila eschivare de la răspunderea penală, împrejurări ce ar

putea duce la o tergiversare nemotivată a examinării cauzei cu înfăptuirea actului de justiție calitativ și în termeni rezonabili.

La fel, Colegiul reține și riscul executării presiunii de către inculpat asupra părții vătămate și martorilor, riscul împiedicării stabilirii adevărului pe caz, sau riscul exchivării de la prezentarea în instanța de judecată și comiterea de noi infracțiuni, deoarece cauza penală se află în proces de judecare, fapt ce s-ar răsfrânge negativ asupra cercetării și examinării cauzei în termen rezonabil și va împiedica la stabilirea circumstanțelor cauzei și stabilirii adevărului.

În sensul enunțat, Colegiul penal menționează că lăsarea inculpatului în libertate prezintă pericol concret pentru eschivarea acestuia și împiedicarea stabilirii adevărului, precum și la probabilitatea continuării activității criminale, iar măsurile alternative la detenție ar fi insuficiente pentru a înlătură această stare de pericol, astfel, motivele care au servit drept temei pentru stabilirea măsurii preventive sub formă de arestare preventivă în privința lui Său Mihail sunt actuale și la momentul examinării recursului, lipsind temeiuri pentru anularea acestei măsuri.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal învederează că infracțiunea de care este învinuit inculpatul Său Mihail face parte din categoria celor grave, prin urmare, aflarea inculpatului la libertate ar genera posibilitatea eschivării acestuia de la instanța de judecată, iar situația fixată de instanță nu permite ca față de inculpat să fie aplicată o altă măsură preventivă mai ușoară decât arestul preventiv.

Mai mult, atât la aplicarea arestului preventiv cât și la prelungirea lui, s-a ținut cont de opinia socială față de împrejurările faptei și actul de justiție ce ar putea fi știrbită prin liberarea la moment a inculpatului din detenție provizorie, chiar și cu plasarea în arest la domiciliu. Or, în opinia instanței de recurs, înlocuirea la moment a măsurii preventive nu ar putea asigura siguranța și securitatea martorilor pe caz de la o influență din exterior, ceea ce ar putea duce la periclitarea procesului penal și judiciar, creând o imagine negativă a societății față de obligațiile pozitive pe care le are statul, prin intermediul instituțiilor sale, de a asigura protecția persoanei și buna desfășurare a procesului penal în vederea stabilirii unei justiții echitabile, ținând cont de rezonanța cazului în societate și valorile sociale ce se pretind a fi afectate prin acțiunile lui.

În aspectul dat, instanța de fond a menţionat, că acţiunile imputate inculpatului Său Mihail ***** sunt descrise în rechizitoriu, fiind calificate de procuror potrivit art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, după semnele sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârşită de două sau mai multe persoane”.

Astfel, infracţiunea pentru care este cercetat inculpatul face parte din categoria infracţiunilor grave, pentru care este prevăzută o pedeapsă cu închisoare pe un termen de la 5 la 7 ani, fiind concomitent de o natură să creeze în opinia publică un sentiment de insecuritate, iar în susţinerea bănuielii rezonabile de către partea acuzării sunt indicate declaraţii ale părţii vătămate, martorilor, precum şi alte mijloace de probă în susţinerea acestora, care de altfel urmează a fi cercetate nemijlocit în şedinţă de judecată, cauza fiind la etapa incipientă de desfăşurare.

La prelungirea măsurii preventive în privinţa inculpatului Său Mihail ***** s-a ţinut cont şi de faptul că nu există careva informaţii care să-l ateste din punct de vedere pozitiv, este domiciliat în or. Dubăsari, regiunea transnistreană, şi anterior a fost condamnat.

Instanţa de judecată a reiterat, că lăsarea inculpatului în libertate prezintă pericol pentru eschivarea acestuia şi împiedicarea stabilirii adevărului, iar măsurile alternative la detenţie ar fi suficiente pentru a înlătura această stare de pericol, astfel motivele care au servit drept temei pentru stabilirea măsurii preventive sub formă de arestare preventivă în privinţa inculpatului Său Mihail ***** sunt actuale şi la momentul examinării prezentului demers.

În acest sens, instanţa a admis poziţia procurorului despre menţinerea actualităţii motivelor ce au servit la eliberarea mandatului de arest, considerând că procurorul a prezentat probe verosimile, suficiente şi justificate, exclusive în partea care permit a presupune existenţa, la etapa actuală, a riscului real de a întreprinde alte măsuri şi acţiuni în vederea eschivării de la răspunderea şi pedeapsa penală.

Astfel, reieşind din considerentul că instanţa de judecată este la faza de începere a examinării cauzei, ţinând cont de gravitatea şi specificul infracţiunii incriminate acestuia, instanţa a considerat că există pericolul real de dispariţie a inculpatului.

Aceste bănuieli rezonabile reies din caracterul faptelor imputate lui Său Mihail *****, iar inculpatul, aflându-se la libertate, ar putea să se eschiveze de la prezenţa în organele de drept, având în vedere că nu are careva proprietăţi importante, nefiind angajat oficial în câmpul muncii, şi anterior fiind condamnat.

În cazul dat, privarea de libertate şi menţinerea faţă de inculpat a măsurii preventive - arestul preventiv este justificată, întemeiată şi este necesară, deoarece are ca scop asigurarea comportamentului şi împiedicarea ultimului de a se ascunde de instanţa de judecată, fiind respectat principiul proporţionalităţii între dreptul sau libertatea persoanei garantate de lege.

Necesitatea menţinerii faţă de inculpat a măsurii preventive - arestul preventiv se mai explică prin faptul că privarea de libertate în cazul dat este prevăzută de lege, este necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal.

La examinarea demersului privind prelungirea măsurii preventive-arestare preventivă în privinţa inculpatului, instanţa de judecată a luat în vedere şi pericolul social ridicat al infracţiunii incriminate, ce rezultă din însăşi norma de incriminare a faptei comise, dar şi modul său de comitere.

Din aceste aspecte instanţa a reţinut, că infracţiunea incriminată constituie o ameninţare reală pentru ordinea socială, creând un sentiment de insecuritate a populaţiei, motiv pentru care, reiterând cele expuse supra, s-a apreciat ca justificată necesitatea prelungirii măsurii preventive - arestul preventiv, aflându-ne în situaţia unei excepţii de la principiul libertăţii individuale.

La momentul aplicării măsurii preventive a existat un risc real de eschivare a inculpatului de la procedurile desfăşurate, iar la momentul examinării demersului procurorului de prelungire a măsurii preventive, nu au dispărut elementele riscului invocat, fiind demonstrat cu certitudine disponibilitatea inculpatului de a se sustrage de la examinarea cauzei în care este învinuit, iar mai mult acesta opinează spre tergiversarea desfăşurării procesului penal şi nu a prezentat argumente plauzibile privind inexistenţa riscului invocat şi probat de partea acuzării în speţă, chiar dacă a avut acest drept.

În circumstanţele descrise, instanţa a concluzionat că anume măsura preventivă aleasă, sub formă de arest preventiv, ar determina favorabil finalizarea în termeni cât mai restrânşi a examinării cauzei penale, precum şi ar permite obţinerea unui rezultat obiectiv şi corect al procesului penal, cu pronunţarea unei hotărâri legale şi echitabile.

Pe motivele supra enunțate, Colegiul reține caracterul declarativ al afirmațiilor avocatului referitor la faptul că consideră că instanţa a emis o hotărîre nemotivată, nefiind argumentate temeiuri arestului preventiv prin prisma art.176 şi 186 CPP, că demersul acuzării nu au fost anexate careva probe justificative a riscurilor menţionate, iar existenţa doar a unei bănuieli rezonabile nu este suficientă pentru arestare or, tocmai cele menționate denotă temeinicia respectivei hotărâri.

Astfel, în opinia Colegiului, argumentele invocate în recurs în susținerea cerințelor de aplicare inculpatului a unei alte măsuri preventive neprivative de libertate, sunt mai puțin relevante în raport cu prezența riscurilor expuse mai sus, ce justifică necesitatea restrângerii dreptului lui garantat la libertate prin prisma art. 5 a Convenției, or, necesitatea stabilirii adevărului pe caz și atragerea la răspunderea penală a persoanei care se face vinovată de comiterea faptelor imputate predomină la înfăptuirea justiției.

În conformitate cu art. 312 alin. (5) pct. 2) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curţii de Apel Nord, -

D E C I D E:

Recursul avocatului Janu Anatolie în interesele inculpatului Său Mihail, declarat împotriva încheierii Judecătoriei Edineț, sediul Central din 14 august 2025, privind admiterea demersului procurorului în Procuratura Edineț, Oficiul Briceni, Dobrovolschi Olesea și prelungirea măsurii preventive – arestarea preventivă pe un termen de 30 zile, cu eliberarea mandatului judecătoresc în privinţa inculpatului **Său Mihail *******, se respinge ca nefondat, cu menținerea încheierii fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Preşedinte de şedinţă, judecător Ion Talpa

Judecători Ecaterina Arseni

Cristina Prisacari